

до санкции. Тези санкции се състояли, от една страна, в това че държавата членка няма как да оспорва, че не е установена цялата фактическа обстановка, и че Комисията може да приеме решение въз основа на наличната информация в преписката. От друга страна, това означавало да се намали степента на доказаност, при която Комисията може да приеме, че твърденията от нея обстоятелства са доказани. Това поставяло Комисията в по-благоприятно процесуално положение и следователно влошавало положението на съответната държава членка в официалната процедура по разследване. Разпореждането за информация поставяло жалбоподателя пред следния избор: или да не изпълни задълженията си — което обаче водело до невъзможност да оспорва, че не е установена цялата фактическа обстановка и до намаляване на степента на доказаност от страна на Комисията — или фактически да я принуди да представи несъразмерно количество сведения, за да запази правото си на защита. Освен поставянето в по-неблагоприятно правно положение това винаги водело и до изключително голям разход на време и средства, който не подлежи на възстановяване. Извън настоящия случай, разпореждането за информация можело да има правни последици и за съответната държава членка, доколкото неизпълнението от нейна страна можело да доведе до производство за установяване на неизпълнение на задължения съгласно член 258 ДФЕС и в краен случай до производство за налагане на периодична имуществена санкция съгласно член 260 ДФЕС.

На четвърто място, определението на Общия съд нарушавало принципа на правова държава и на ефективна съдебна защита, тъй като в определението било прието, че единствената защита срещу разпорежданията за информация, които имат прекомерен характер, е те да не бъдат изпълнени. Подобен подход обаче не бил разумен и нарушавал посочените по-горе принципи. Съдебната защита срещу незаконосъобразните разпореждания за информация не можела да зависи от това дали държавата членка ги е нарушила. Възможността да се обжалва разпореждането за информация била единственият начин задължението за лоялност на държавите членки да не бъде подчинено на неограничено право на Комисията на преценка, като тази възможност също така позволявала на Комисията от своя страна да спазва задължението си за лоялно сътрудничество с държавите членки.

На последно място, Общият съд направил неправилна преценка във връзка с правомощията в делата относно държавни помощи, постановявайки че защитата на държавите членки срещу разпорежданията за информация, които имат прекомерен характер, се изразява в това да откажат да предоставят информацията, която според тях не е необходима за установяването на фактите. Това водело до прехвърляне върху държавите членки на задължението за установяване на фактическата обстановка и на задължението за определяне на предмета на производството — нещо, което противоречало на начина, по който е разпределена компетентността в областта на държавните помощи. Това прехвърляне на компетентност, визирано от Общия съд, нарушавало структурата на правомощията, предвидена в членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС, прехвърляло върху държавите членки риска от грешка в преценката, и в това отношение освобождавало Комисията от задължението внимателно да проучи фактическата обстановка в административното производство.

Преюдициално запитване, отправено от Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Австрия) на 1 октомври 2010 г. — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic и Herbert Hilbe/Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Дело C-476/10)

(2010/C 328/38)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Страни в главното производство

Жалбоподатели: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic и Herbert Hilbe

Ответник: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Преюдициални въпроси

1. Следва ли разпоредбата на член 6, параграф 4 от Директива 88/361/ЕИО на Съвета от 24 юни 1988 г. за прилагане на член 67 от Договора ⁽¹⁾, с която се допуска запазването на действащите национални нормативни актове, регулиращи покупката на второ жилище, да се прилага и понастоящем при покупка на второ жилище, разположено в държава — членка на ЕС, от гражданин на Княжество Лихтенщайн, което е страна — членка на ЕИП?
2. Противоречи ли на разпоредбите на Споразумението за ЕИП относно свободното движение на капитали национална правна уредба, която въз основа на член 6, параграф 4 от Директива 88/361/ЕИО на Съвета от 24 юни 1988 г. забранява на гражданите на Княжество Лихтенщайн да купуват второ жилище, разположено в държава — членка на ЕС, така че компетентният национален орган да е длъжен да остави без приложение тази национална правна уредба?

⁽¹⁾ ОВ L 178, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 1, стр. 10.

Жалба, подадена на 27 септември 2010 г. от Европейската комисия срещу Решение на Общия съд (първи състав), постановено на 7 юли 2010 г. по дело T-111/07, Agrofert Holding a.s./Европейска комисия

(Дело C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: В. Smulders, P. Costa de Oliveira и V. Bottka)